

Sygn. akt V ACa 206/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Grela
Sędziowie:	SA Artur Lesiak SO del. Elżbieta Milewska - Czaja (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Magdalena Tobiasz - Ignatowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 31 stycznia 2017 r. sygn. akt I C 154/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt VACa 206/17

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od K. T. kwoty 131.093,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a nadto zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał powód, iż dochodzi od pozwanego zwrotu pożyczek, jakie pozwany zaciągnął w (...) Bank (...) S.A. na podstawie umów z (...) r. (nr (...)) oraz z (...) r. (nr (...)), które stały się wymagalne na skutek wypowiedzenia umów, a następnie nabyte przez powoda w wyniku przeniesienia wierzytelności (...) Bank (...) S.A.

Dnia 18 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy (...) w sprawie VI Nc-e (...) nakazał pozwanemu, by zapłacił na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lutego 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.259,49 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, podnosząc zarzuty:

- nieistnienia w części dochodzonego roszczenia i jego bezpodstawnego zawyżenia,
- spełnienia świadczenia,
- przedawnienia roszczenia o odsetki.

Po wniesieniu sprzeciwu Sąd Rejonowy (...) przekazał sprawę do rozpoznania według właściwości Sądowi Okręgowemu w S., właściwemu miejscowo i rzeczowo do rozpoznania sprawy.

W toku procesu powód pismem z dnia 20 lipca 2015 r. powód ograniczył swoje żądanie do kwoty 86.655,23 zł w związku z zaliczeniem na poczet należności kwot zapłaconych przez pozwanego po dniu przeniesienia wierzytelności na powoda i po skutecznej egzekucji kwoty 8.690,18 zł w sprawie egzekucyjnej KM (...).

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2017r. Sąd Okręgowy w S. w sprawie z powództwa (...) (...) N. (...) z siedzibą w W. przeciwko K. T. o zapłatę w pkt 1. zasądził od pozwanego K. T. na rzecz (...) (...) N. (...) z siedzibą w W. kwotę 27.232,62 zł (słownie: dwadzieścia siedem tysięcy dwieście trzydzieści dwa złote 62/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 2.02.2015 r. do dnia zapłaty; w pkt 2. umorzył postępowanie co do kwoty 44.437,97 zł (słownie: czterdzieści cztery tysiące czterysta trzydzieści siedem złotych 97/100); w pkt. 3. oddalił powództwo co do kwoty 59.422,61 zł (słownie: pięćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta dwadzieścia dwa złotych 61/100); w pkt. 4. zasądził od powoda (...) (...) N. (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego K. T. kwotę 13.560,48 zł (słownie: trzynaście tysięcy pięćset sześćdziesiąt złotych 48/100) tytułem zwrotu kosztów procesu; w pkt 5. nakazał

ściągnąć od powoda (...) (...) N. (...) z siedzibą w W. kwotę 4.916 zł (słownie: cztery tysiące dziewięćset szesnaście złotych) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w S. tytułem brakującej części opłaty od pozwu.

Sąd Okręgowy orzekając oparł się na następującym stanie faktycznym i rozważaniach prawnych:

W dniu (...) r. pozwany po zawarciu umowy z (...) otrzymał kredyt w wysokości 13.800 zł, zaś 8 września 2009 r. po zawarciu umowy z (...) Bank (...) S.A. otrzymał kredyt w wysokości 127.334,47 zł. W dniu 31 grudnia 2012 r. na skutek połączenia (...) z (...) Bank (...) S.A. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh i art. 494 § 1 ksh. (...) Bank (...) S.A. w W. wstąpił w ogół praw i obowiązków (...) S.A. w W.. W związku z nieterminową spłatą kredytu (...) Bank (...) S.A. wydał bankowe tytuły egzekucyjne o numerach: (...) i (...), a następnie wystąpił do Sądu o nadanie powyższym tytułom egzekucyjnym klauzuli wykonalności. Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w (...) VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w B. w sprawie VI Co (...) nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) 21 listopada 2013 r. przeciwko K. T. z zastrzeżeniem kwoty, co do której poddał się egzekucji, tj. kwoty 150.000 zł. Postanowieniem z dnia 11 września 2012 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w (...) w sprawie I Co (...) nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. w W. przeciwko K. T., oznaczonemu numerem (...), z zastrzeżeniem kwoty 160.000 zł jako tej, co do której dłużnik poddał się egzekucji. W oparciu o powyższe tytuły wykonawcze (...) Bank (...) S.A. w W. wystąpił o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi K. T.. W dniu 6 listopada 2012 r. wpłynął wniosek egzekucyjny wierzyciela, który na podstawie tytułu wykonawczego, którego podstawę stanowił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), domagał się wszczęcia egzekucji przeciwko K. T. łącznie kwoty 103.253,68 zł, w tym 94.844,14 zł należności głównej, 7.189,54 zł odsetek umownych liczonych od 20 października 2011 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, 1.220 zł tytułem odsetek podwyższonych naliczonych od 20 października 2012 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. 15 maja 2012 r. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w powyższej sprawie pozwany otrzymał 27 maja 2014 r. Pozwany nie zaskarżył postanowienia Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W dniu 27

lutego 2014 r. wierzyciel (...) Bank (...) S.A. wniósł do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. I. K. o wszczęcie przeciwko K. T. postępowania egzekucyjnego w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu Sąd Rejonowy w (...) Zamiejscowy Wydział Cywilny w B. nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z 17 grudnia 2013 r. w sprawie VI Co (...). Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji pozwany odebrał 6 marca 2014 r. Na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zażalenia pozwany nie złożył. W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A. jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) sp. z o.o. – spółki komandytowej wkład niepieniężny w postaci wymagalnych w stosunku m.in. do pozwanego wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów. Dnia 24 października 2014 r. (...) sp. z o.o. – spółka komandytowa oraz (...) (...) (...)

(...) (...) z siedzibą w W. zawarły umowę o świadczenie w miejsce wykonania, na mocy której (...) sp. z o.o. – spółka komandytowa zwolniła się ze zobowiązania względem (...) (...) z siedzibą w W. poprzez spełnienie innego świadczenia, tj. przelew wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) S.A., które wcześniej zostały wniesione aportem do (...) sp. z o.o. – spółki komandytowej. Wśród wierzytelności przelanych na rzecz powoda była również wierzytelność pozwanego K. T.. Podczas egzekucji prowadzonej w sprawie KM (...) dotyczącej bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) doszło do całkowitego pokrycia zobowiązania pozwanego w stosunku do wierzyciela. W sprawie egzekucyjnej KM (...) z należności głównej będącej przedmiotem cesji wierzytelności na rzecz powoda komornik wyegzekwował i przekazał powodowi kwoty: 31.361,26 zł w dniu 21 stycznia 2015 r., 4.344,09 zł w dniu 26 stycznia 2015 r., 4.346,09 zł w dniu 2 lutego 2015 r. Nadto w dniach 10 października 2014 r., 10 listopada 2014 r. i 19 stycznia 2015 r. pozwany dokonał bezpośrednio na konto (...) Bank (...) S.A. wpłat odpowiednio następujących kwot: 6.500 zł, 6.500 zł, 13.000 zł. Łącznie w związku z zawartymi, a nie spłacanymi w terminie umowami pozwany od 10 października 2014 r. do 2 lutego 2015 r. zapłacił kwotę 66.051,44 zł. Odsetki maksymalne, które bank mógł naliczać od kwoty stanowiącej przedmiot cesji (93.284,06 zł) za okres od 19 marca 2012 r. do 8 października 2014 r. wyniosłyby – po uwzględnieniu 1.039,92 zł, płaconych na dzień dokonania cesji – 45.024,52 zł. Biorąc pod uwagę zarzuty jakie pozwany przedstawił w sprzeciwie najistotniejszą dla rozstrzygnięcia sprawy kwestią było ustalenie wysokości długu pozwanego wobec powoda. Sam powód w chwili wnoszenia pozwu nie znał rzeczywistej wysokości wierzytelności wobec pozwanego czego dowodem jest ograniczenie żądania pismem z 20 lipca 2015 r. do 86.655,23 zł. Także pozwany w toku procesu nie był w stanie precyzyjnie określić swojego długu a jedynie na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r. podał, iż do spłaty pozostało mu około 50.000 zł/k.155/. Powołana przez Sąd I instancji biegła z dziedziny rachunkowości w oparciu o przedstawione w toku sprawy dowody i identycznie jak powód wartość kapitału głównego na dzień dokonania cesji wierzytelności określiła na 93.284,06 zł / str. 6 opinii k.222 akt sprawy/, zaś odsetek maksymalnych od tej kwoty za okres od 19 marca 2012 do 8 października 2014 r. na kwotę 46.064,44 zł, a za okres od 8 października 2014 do dnia wniesienia pozwu na kwotę 3.588,24 zł, przy czym sumy odsetek różnią się istotnie od tych jakie wyliczył powód. Od sumy w/w kwot biegła odjęła kwoty wpłacone lub wyegzekwowane po dacie cesji /8 października 2014 r./łącznie 66.051,44 zł co w rezultacie doprowadziło ją do wniosku, iż aktualnie dług pozwanego wobec powoda wynosi 75.845,38 zł.

Wyliczenie dokonane przez biegłą nie mogło być jednak podstawą rozstrzygnięcia Sądu, albowiem w zakresie odsetek roszczenie powoda nie zostało zdaniem Sądu udowodnione. Różnicy w wyliczeniu należnych odsetek /powód określił je na około 33.000 zł/z powodu braku aktywności powoda w procesie nie dało się wyjaśnić w oparciu o przedstawione w sprawie dowody, a biegła nie dysponując zasadniczym dowodem jakim mogła być tabela określająca wysokość odsetek od kredytu o jakiej mowa w § 12 ust. 4 regulaminu kredytu konsumpcyjnego/k. 77/, za podstawę wyliczeń przyjęła odsetki maksymalne jakie w poszczególnych okresach mógł stosować bank. Samo wyliczenie banku dowodzi, iż nie domagał się on od powoda odsetek maksymalnych, ale jednocześnie powód nie przedstawił tabeli określającej wysokość odsetek należnych od pozwanego. Nieudowodnienie w jakiej wysokości odsetki powód miał prawo naliczać pozwanemu spowodowało, że roszczenie można było uwzględnić jedynie w wysokości różnicy pomiędzy kapitałem głównym /93.284,06 zł/ a kwotą wpłaconą lub

wyegzekwowaną po dacie cesji czyli po 8 października 2014 r./66.051,44 zł/. Różnica ta wynosiła 27.232,62 zł /93.284,06 minus 66.051,44/i taką właśnie kwotę na podstawie art. 471 k.c. i art. 69 ustawy Prawo Bankowe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres jedynie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Co do kwoty 44.437,97 zł - wobec ograniczenia powództwa - postępowanie należało umorzyć,

zaś w pozostałym zakresie z przyczyn wskazanych wyżej powództwo oddalić. O kosztach orzeczonego na podstawie art. 100 k.p.c. z uwzględnieniem faktu, iż pozwany przegrał proces zaledwie w 20 %.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w części dotyczącej pkt. 1 ww. orzeczenia. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił :

I. błąd w ustaleniach faktycznych co do wykazania przez powoda zasadności wniesionego przez niego powództwa, przez co też uznano za udowodnione co do zasady roszczenie objęte pozwem - w części, w jakiej odpowiadało kapitałowi głównemu (wg wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego), podczas gdy kwota ta wynikała jedynie z ksiąg rachunkowych powoda oraz ewentualnie z bankowych tytułów egzekucyjnych wystawionych przez poprzednika prawnego powoda, opatrzone klauzulami wykonalności przez Sąd Rejonowy w (...), a które to tytuły nie mogły stanowić dowodu na wymagalność kwot objętych w treści bankowych tytułów egzekucyjnych;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

1) art. 3 i art. 6 Kodeksu cywilnego poprzez ich pominięcie, w wyniku czego doszło do częściowego uznania powództwa w zakresie należności głównej,

2) art. 61 Kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż pozwanemu skutecznie wypowiedziano umowy obu pożyczek, w związku z czym całe zadłużenie stało się natychmiast wymagalne, podczas gdy pozwany konsekwentnie podnosił, iż oświadczenia poprzednika prawnego powoda o wypowiedzeniu umów nie zostało jemu skutecznie i prawidłowo doręczone;

3) art. 513 §1 Kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie,

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest:

1) art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez błędne przyjęcie, iż kwota kapitału głównego stanowiąca przedmiot cesji, tj. 93.284,06 złotych stanowi rzeczywistą wartość zadłużenia pozwanego wobec poprzednika prawnego powoda, co też w dalszej kolejności skutkowało uznaniem powództwa w części,

2) art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez naruszenie reguł swobodnej oceny dowodów polegające na nadaniu prywatnym dokumentom przedłożonym przez powoda mocy dokumentów urzędowych, co doprowadziło do uznania wysokości zadłużenia pozwanego w kwocie uznanej przez

Sąd I instancji, a wynikającej jedynie z ksiąg rachunkowych powoda;

3) art. 227 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w sytuacji, gdy przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego - jako jedyny dowód istnienia dochodzonej należności - nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie może stanowić on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej, a powód - pomimo wniosków pozwanego - nie przedłożył żadnych innych dowodów na okoliczność zasadności i wymagalności dochodzonego

przez siebie roszczenia.

Wskazując na powyższe, pozwany wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska skarżący wskazał, że Sąd I instancji uznał, iż kwota będąca kapitałem głównym, ujawniona w treści wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi należność bezsporną, która też została przyjęta przez Sąd jako podstawowa wartość głównego zadłużenia pozwanego istniejącego w dniu dokonania

cesji, tj. w dniu 24 października 2014 r., stanowiąca w dalszej kolejności bazę do rozliczeń zadłużenia pozwanego - zgodnie z dokonywanymi przez niego wpłatami. Sąd pominął tym samym zarzut pozwanego, iż nigdy nie otrzymał on oświadczenia poprzednika prawnego powoda o rozwiązaniu umów kredytowych w trybie natychmiastowym, co też czyni to wypowiedzenie wadliwym i bezskutecznym; brak jest tym samym również podstaw do uznania, iż wierzytelność z tytułu zawartych umów kredytu stała się natychmiast wykonalna. Zgodnie bowiem z treścią art. 61 Kodeksu cywilnego, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Ponieważ pozwany nie zapoznał się i nie mógł się zapoznać z treścią tych oświadczeń, bezzasadne jest założenie, iż kwota kapitału głównego, wyszczególniona w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego powoda jest prawidłowa i w pełni wymagalna tym bardziej, iż powód zarówno w złożonym pozwie, jak również podczas całego postępowania nie przedłożył żadnej dokumentacji, mogącej udokumentować zasadność dochodzonej przez niego należności, również w zakresie kapitału głównego. Dowodem takim nie może być sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, gdyż z utrwalonego orzecznictwa sądowego wynika, iż wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi. Dowodem takim nie może również być bankowy tytuł egzekucyjny, opatrzony przez sąd klauzulą wykonalności, gdyż o wymagalności roszczenia nie świadczy nadanie przez Sąd Rejonowy klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, gdyż w takim postępowaniu kognicja sądu jest ograniczona; zgodnie bowiem zgodnie z przepisem art. 786² §1 Kodeksu postępowania cywilnego w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sąd bada, czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 października 2011 r. wydanym w sprawie VI ACa 452/11 (LEX nr 1101528) wyraził pogląd, że w sprawach o nadanie klauzuli wykonalności (...) zakres kognicji sądu jest ograniczony do zbadania następujących kwestii: czy dłużnik poddał się egzekucji oraz czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem lub z zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z tej czynności, a także czy dokument przedłożony przez bank spełnia wynikające z przepisów prawa bankowego przesłanki ważności i skuteczności bankowego tytułu egzekucyjnego, a nadto inne wymogi, które dotyczą każdego tytułu egzekucyjnego. Zatem z faktu wystawienia przez pierwotnego wierzyciela bankowego tytułu i nadania mu przez sąd klauzuli wykonalności nie wynika wykonalność całej wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki. Zatem powód - w świetle powyższego - powinien wykazać zasadność swojego roszczenia zarówno w zakresie należności głównej oraz dochodzonych odsetek, czego jednak nie uczynił - naruszając tym obowiązek wynikający z treści art. 6 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z panującą w polskiej procedurze cywilnej ogólną zasadą orzekania, żądanie pozwu może zostać uwzględnione jedynie w przypadku jego udowodnienia; nieudowodnienie roszczenia skutkuje oddaleniem powództwa. Przyjęty model dyspozytywności stron w procesie powoduje, że do formułowania twierdzeń oraz przedstawiania dowodów na ich poparcie zobowiązane są strony tego postępowania, zaś sam Sąd jedynie wyjątkowo może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Zgodnie z treścią art. 6 Kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Inaczej mówiąc strona, która powołuje się na jakiś fakt prawotwórczy, ma obowiązek go udowodnić, inaczej bowiem naraża się na brak skutków prawnych płynących z tego faktu (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 października 2012 r., I ACa 563/12).

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego oraz wniósł o sprostowanie orzeczenia o kosztach procesu za postępowanie przed Sądem I instancji zawarte w pkt 4 wyroku, albowiem wydane ono zostało z rażącym i oczywistym błędem rachunkowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Wbrew zarzutom apelującego stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia żadnego z przepisów prawa materialnego ani procesowego.

Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę prawidłowo ustalił fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i dokonał trafnej ich oceny z punktu widzenia obowiązujących przepisów prawa. W sposób właściwy dokonał oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy zostały rozważone bezstronnie, wnikliwie i wszechstronnie, z uwzględnieniem zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Rozumowaniu Sądu Okręgowego nie można zarzucić wewnętrznej sprzeczności, bądź błędów logicznych. Ustalenia te zostały zatem dokonane w granicach swobodnej oceny dowodów i nie można postawić im zarzutu dowolności.

Z tych względów Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia i rozważania Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Strona, która chce podważyć sędziowską ocenę dowodów nie może ograniczyć się jedynie do przedstawienia własnej oceny, nawet jeżeli jej ocena przekonywująca. Dopóki skarżący nie wykaże istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności, czy też pominięcia dowodów, które prowadzą do wniosków odmiennych, dopóty nie można uznać, iż sąd naruszył art. 233 §1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, LEX 172176; wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 21 maja 2008r., sygn. akt I ACA 953/07, LEX nr 4664400).

Zgodnie z wyrażoną w art. 233 kpc zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Wprawdzie przewidziane w art. 233 §1 kpc kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów mogą być przedmiotem kontroli odwoławczej, jednak powołanie się na naruszenie cytowanego przepisu nie może li tylko polegać na przedstawieniu odmiennego stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, że sąd pierwszej instancji rażąco naruszył ustanowione w powołanym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a w konsekwencji naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie zebranego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie w przypadku, gdy brak jest logiki w powiązaniu wnioskowania z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2000r. III CKN 842/98, LEX nr 51357).

Przenosząc to na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji uznał dokonaną przez Sąd I Instancji ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego za prawidłową, wszechstronną i obiektywną. Sąd Okręgowy ocenił wiarygodność poszczególnych środków dowodowych z uwzględnieniem ich indywidualnych cech oraz obiektywnych okoliczności im towarzyszących i odnoszących się do przedmiotowej sprawy. Uzasadnienie orzeczenia zostało sporządzone rzetelnie, z przytoczeniem dowodów, którym Sąd dał wiarę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r. II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Należy wskazać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do braku wykazania przez powoda zasadności wniesionego przez niego powództwa oraz zarzut naruszenia art.233§1kpc są bezzasadne. Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz bankowe tytuły egzekucyjne wystawione przez poprzednika prawnego powoda są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245kpc, natomiast postanowienie Sądu Rejonowego w (...) o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w sprawie ICo (...) i postanowienie Sądu Rejonowego w (...) o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w sprawie VICO (...) są dokumentami urzędowymi zgodnie z art.244§1kpc na podstawie których powód może dochodzić

swojego roszczenia. Otóż fakt, że wyciąg z ksiąg bankowych stracił moc dokumentu urzędowego z związku ze zmianą przepisów prawa bankowego nie przekreśla mocy dowodowej dokumentu prywatnego, na który strona powodowa się powołuje. Ponadto pozwany nie kwestionował istnienia wobec niego wierzytelności z tytułu nieuregulowania zobowiązań wynikających z umów o kredyt konsumpcyjny z dnia 7.10.2008r. oraz z dnia 8.09.2009r., a kwestionował jedynie częściowo wysokość dochodzonej wierzytelności, co wskazał w piśmie procesowym z dnia 21.08.2015r. (k.108). Wobec takiego stanowiska pozwanego Sąd I instancji prawidłowo skupił się na badaniu wysokości zadłużenia pozwanego wynikającego z przedmiotowych umów, dopuszczając dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości A. P.. Na podstawie tej opinii Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że kapitał

główny bez odsetek tj. wierzytelność na dzień dokonania cesji tj. 24.10.2014r. wynosiła kwotę 93.284,06zł. Pozwany po sporządzeniu opinii uzupełniającej w konsekwencji nie kwestionował jej. Dlatego też oparcie się na zgromadzonym materiale dowodowym przez Sąd I instancji należy uznać za prawidłowe. Twierdzenia skarżącego, iż oparcie się na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda jest naruszeniem art.233§1kpc jest gołosłowne. Pozwany nie przedstawił, żadnych argumentów, które uzasadniałyby tezę, iż te dokumenty prywatne nie zasługują na wiarygodność. Pozwany nie zaprzeczył prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci wyciągu z ksiąg bankowych zgodnie z art.253 kpc.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło również do naruszenia art. 3 i art. 6 Kodeksu cywilnego poprzez ich pominięcie, w wyniku czego doszło do częściowego uznania powództwa w zakresie należności głównej. Należy wskazać, że Sąd I instancji nie naruszył art.3kc albowiem nie zastosował ustawy z mocą wsteczną, jak również nie mógł naruszyć art.6kc gdyż zgodnie z powyższym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne a więc regulacja ta nie dotyczy sądu, a stron, które mają obowiązek udowodnienia faktów, na których opierają swoje powództwo.

Sąd I instancji nie naruszył też art. 61 kc poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż pozwanemu skutecznie wypowiedziano umowy obu pożyczek. Należy wskazać, że pozwany już w piśmie z dnia 23.07.2014r. prosił o wznowienie umowy k.13v, to oznaczało, że wiedział o jej rozwiązaniu. Pisma banku z wypowiedzeniem umowy były przesłane na adres B. ul. (...) k.12v i 13, pomimo podania w umowie adresu ul. (...) B.. Tak więc twierdzenia pozwanego, że nie otrzymał wypowiedzenia umów pożyczek jest niewiarygodne w świetle tych dokumentów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło też do naruszenia art. 513§1kc poprzez jego niezastosowanie. Zgodnie z art.513§1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Otóż pozwany w sprzecznie podniósł zarzuty dotyczące nabytej przez powoda wierzytelności i wskazywał na nieistnienie w części dochodzonego roszczenia i jego bezpodstawnego zawyżenia, na spełnienia świadczenia oraz na przedawnienie roszczenia o odsetki. Wszystkie powyższe zarzuty Sąd I instancji rozważył i częściowo uwzględnił. Zgodnie z art.231kpc Sąd I instancji zastosował domniemanie faktyczne w niniejszej sprawie i prawidłowo ustalił, że pozwany nie kwestionował wymagalności roszczenia na podstawie faktów w postaci braku zaskarżenia postanowień o nadaniu klauzuli wykonalności oraz spłaty zadłużenia przez pozwanego w trakcie egzekucji komorniczej. Skoro pozwany uiszczał spłaty w postępowaniu egzekucyjnym oraz nie zaskarżył postanowień nadaniu klauzuli wykonalności i poddał się egzekucji, gdyż spłacił na rzecz komornika kwotę ponad 40.000zł, to oznacza, że nie kwestionował wymagalności roszczenia. Pozwany dokonywał spłat na rzecz Banku jeszcze do dnia 2.02. 2015r. Nie doszło również do naruszenia art.227kpc poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w sytuacji, gdy przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu – jako jedyny dowód istnienia dochodzonej należności- nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego. Zgodnie z art.227kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Art.227kpc ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutek przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Twierdzenie że doszło do naruszenia art.227kpc ma rację bytu tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego miała wpływ na wynik sprawy. Do naruszenia

art.227kpc dochodzi również w sytuacji gdy Sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie błędnie uznając, że nie mają one takiego charakteru.(por. wyrok S.A. w Lublinie z dnia 6.11.2013r. I ACa (...)). Natomiast skarżący wskazuje jedynie na dokonaną własną interpretację przeprowadzonych dowodów, bez postawienia zarzutu przeprowadzenia dowodu na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie, czy też nie przeprowadzenie dowodu zgłoszonego przez stronę na fakty mające istotne znaczenie w sprawie. Dlatego też zarzut ten jest bezzasadny. Należy wskazać, że bankowy tytuł egzekucyjny i wyciąg z ksiąg rachunkowych – dokumenty prywatne, które nie zostały w żaden sposób podważone przez pozwanego, zawierają odzwierciedlenie zapisów w księgach bankowych, w których ujęta jest historia wszystkich operacji bankowych. Powód udowodnił wysokość roszczenia w zakresie kapitału głównego dokumentami prywatnymi, a pozwany nie udowodnił, że w większym zakresie niż to ustalił Sąd I instancji spłacił kredyt wynikający z umowy pożyczki z dnia 8.09.2009r.

Mając na uwadze powyższe należało oddalić apelację jako bezzasadna na mocy art.385kpc.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98§1 i 2kpc, art.99kpc w zw. z §10 ust.1 pkt 2 w zw. z §2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych mając na uwadze fakt, że pozwany w całości przegrał postępowanie apelacyjne.